

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

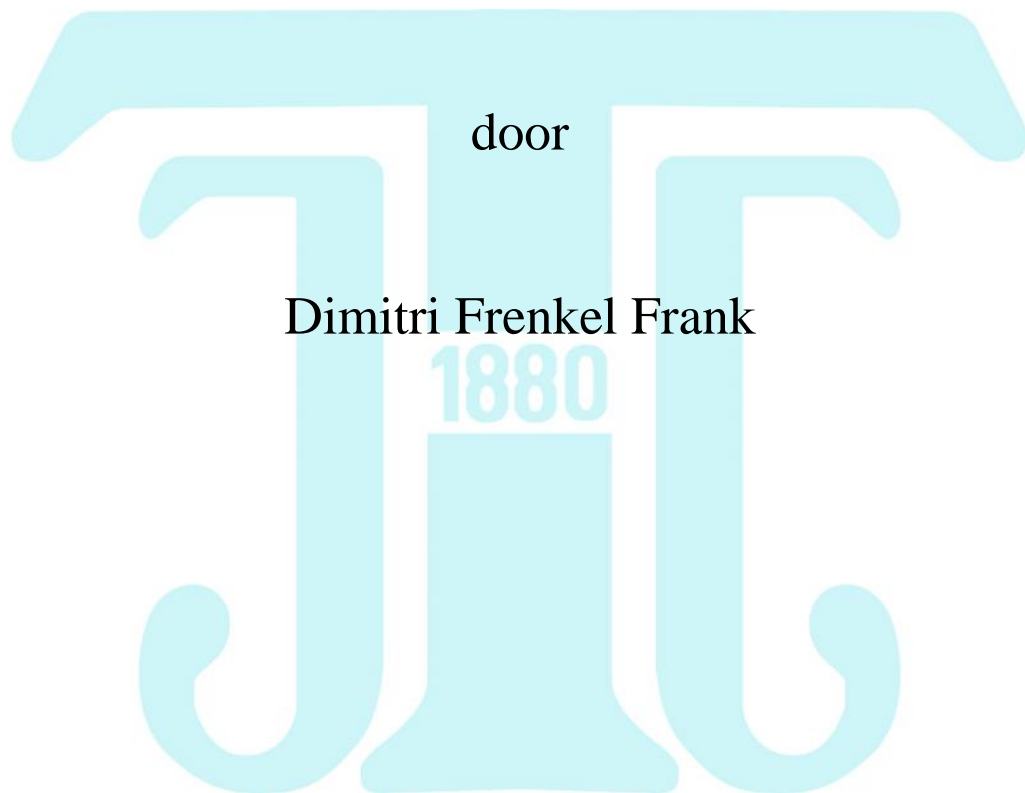
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

BITTER LEMON

Een komedie in vier bedrijven

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2013
Nr.3191

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier “aanvraag tot opvoering”. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Ongeveer een maand voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

De aanvraag kan ook online via www.toneelfonds.be worden ingediend.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Tele-Design International/TDI-Agency Holland.
Kinderdijkstraat 8
1079 GH Amsterdam
tdi.agency@planet.nl
www.tdiagency.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *BITTER LEMON* op te voeren moet de naam van auteur *DIMITRI FRENKEL FRANK* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2013/0220/048
ISBN 978- 90385- 12648

© 2013 Toneelfonds J. Janssens/Y. Frenkel Frank
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(1 dame – 2 heren)

POLLY
AXEL
JOHN

DECOR

Interieur uitermate luxueuze bungalow. Zeer geavanceerd modieus modern. Midden achter gaat de kamer over in de hal. Vanuit de hal gaat men links naar de buitendeur, rechts naar de andere vetrekken. In de kamer links een grote witte zachte bank, rechts een grote witte zachte fauteuil. Alle hedendaagse apparatuur: platenspeler, koelkastje, bar, koffieapparaat, tostmaker, telefoon - dit alles b.v. samengebracht in een draaibaar "wonderkastje" op barhoogte, dat rechts van de fauteuil staat. De kamer hoeft niet naturalistisch gebouwd te zijn: er kan een achterdoek zijn dat de omgeving voorstelt, fraaie bossages en parken, een schitterende villa - zodat de hal als een poortje in het achterdoek geplaatst is, met elegante zijschermen die de kamer naar achteren afgrenzen.

PREMIÈREGEGEVENS

Deze komedie beleefde haar wereldpremière op donderdag 17 maart 1977 in het Hofpleintheater te Rotterdam.

Polly : Jenny Arean
Axel : Carol van Herwijnen
John : Lou Landré

Regie : Dimitri Frenkel Frank

Lieve vrienden,

Alles wat goed gedaan wordt, is welgedaan. Jullie zullen mij niet horen mopperen als jullie "Bitter Lemon" spelen als een dolle klucht of als serieuze 'comédie noire' - als jullie het maar goed doen in de stijl die jullie kiezen. Maar vragen jullie aan mij hoe ik het zelf het liefst zou zien, dan zou ik zeggen: als iets tussen beide in. Niet al te kluchtig, niet al te ernstig, niet alleen de buitenkant, ook niet alleen de buitenkant, ook niet alleen de onderhuidse roerselen.

Verder heb ik "Bitter Lemon" met veel heftige emoties geladen en die zou ik niet graag onder tafel zien vallen. Ik vind ook dat komedies alleen maar leuk zijn als je er mee kunt leven met echte karakters - al mogen die best wat scherper aangezet worden dan in de natuur voorkomt.

Wat de karakters zelf betreft, ze zijn duidelijk in het stuk te "lezen".

Polly is een verward, maar niet zwak vrouwtje, dat zich in het eerste bedrijf flinker voordoet dan ze op dat moment is, in het tweede nauwelijks uit haar verdediging komt, in het derde zich al aardig weet te roeren - hoewel ze nog vlucht - en in het vierde terugkomt als stralende vrouw die zichzelf gevonden heeft. Polly gaat van wankelend naar rotsvast, dat is haar lijn. Axel is een cynicus met een hart, altijd een lastige combinatie. Hij doet zich erg hooghartig voor en is dat ook wel, maar hij mist de slechtheid - en de kracht - om zo hard te zijn als hij zou willen wezen. Hij is een intellectueel en vlucht makkelijk in taal, zoals Polly ook wel doet, maar bij hem is het soms bijna een kramp en hij heeft moeite om die woordenmuur te doorbreken.

John is veel directer en eenvoudiger, hij heeft fikse power en reageert primitief maar eerlijk. Zijn reacties gebeuren niet via de taal, zoals bij Axel, ze gebeuren emotioneel, onmiddellijk, en uiten zich alleen via de taal. Als hij iets niet volgen kan of met zichzelf in de knoop raakt, wordt hij gauw agressief, maar het is geen kwaadaardige agressiviteit, het is een aanvat op onduidelijkheid - bij anderen of zichzelf.

Zoals altijd is het belangrijk om niet zomaar te spelen wat er staat - maar om uit te vinden wat er gebeurt. En wat in de karakters gebeurt, is niet altijd dat wat ze zeggen. Een voorbeeld: in het begin van het eerste bedrijf doet Polly heel superieur. Maar is ze zo superieur op dat moment? Nee, ze is heel nerveus en babbelt alleen maar superieur om dat te verbergen. John lijkt volkomen platgeslagen te zijn door de elegante omgeving waarin hij terechtkomt. Maar is dat werkelijk zo? Nee, John is verbaasd omdat hij niet was voorbereid op dit huis en het gevoel heeft dat hij in de luren wordt gelegd - maar hij is zeker niet het type om voor een sjiek huis door de knieën te gaan.

Enfin, jullie zien maar. Eén ding is zeker: komedie spelen is lang niet makkelijk - en "Bitter Lemon" is niet het makkelijkste soort komedie.

Veel succes en... veel plezier!

Dimitri Frenkel Frank

EERSTE BEDRIJF

(Avond. De kamer is donker. Geluid van naderende brommer. Stopt. Licht in hal gaat aan. Polly verschijnt, een vrouw tussen 30 en 40, in achteloze kleertjes, die veel geld gekost hebben maar die dat pas in deze omgeving verraden. Ze gaat de kamer in en knipt daar het licht aan.)

POLLY : *(roept naar de hal)* Kom toch verder. *(gaat naar het kastje, zoekt een plaat uit, gaat weer naar de hal)* Waar blijf je nou? *(gaat naar het kastje en werpt plaat op de draaitafel)* De nieuwe van Pink Floyd. Erg goed hoor.

(in de hal verschijnt aarzelend John, een jonge arbeider, in jeans en laarzen)

Wat drink je?

JOHN : *(kijkt rond)* Jezus.

POLLY : *(pakt flessen)* Ik neem een Bacardi. Wat had jij ook weer? Pils. Een pilsje?

JOHN : Jezus.

POLLY : *(maakt drankjes klaar)* Nou niet schrikken van dit optrekje. Ik ben er zelf ook al weer helemaal op afgeknapt. Stond in de Avenue van vijf jaar geleden. Kun je nagaan. Zou 't nu heel anders doen. Japanserig, veel bamboe, dat soort werk. Hier, je pils.. *(brengt het hem)*

JOHN : Jezus.

POLLY : Ik wil je niet beledigen in je religieuze gevoelens, maar zou je ook iets anders kunnen zeggen?

JOHN : Keristus.

POLLY : Kom nou, schat. Dit is niet meer de 19e eeuw, weet je. Je staat daar te dreutelen alsof je een kastéél binnenkomt en met je pet in de hand moet staan. Dit is gewoon een modieus neo-kapitalistisch interieurtje! Moet je de schurft aan hebben, eigenlijk. Of een bom in gooien Kun je me volgen?

JOHN : Nee.

POLLY : Met stomheid geslagen. In de kroeg had je aanzienlijk meer praatjes. Oké. Even bijkomen. *(pakt haar drankje)* Cheers. Hoe vind je Pink Floyd?

JOHN : Gaat wel.

POLLY : Wat had jij dan gewild?

JONH : *(haalt schouders op)* Och.

POLLY : Waar hou je dan van?

JOHN : George Baker.

POLLY : Ojee, dat heb ik niet. *(gaat naar draaitafel)* Ik probeer iets anders. *(wisselt plaat)* Een beetje funky soul. Hee. *(zet naald op)* Wedden dat dit raak is? Hee!

JOHN : Ja?

POLLY : Hoe is deze?

JOHN : Gaat wel.

POLLY : Dan niet. *(zet plaat af, het is even stil)* 't Probleem is: hoe krijg ik je aan zinnen van meer dan drie woorden. Ander onderwerp misschien. Voetbal. Speel je voetbal?

JOHN: Ja.

POLLY : Ah. Vertel me er alles van. Je neemt een grasveld en een bal, dat weet ik. En verder?

(John staart haar aan)

Sorry. Ik ratel maar wat. Ik bedoel: we zijn nog niet toe aan de warme, gevulde stiltes, dacht ik. Dit is nog de kennismakingsfase, het speelse aftasten, de ontmoeting, de dialoog. Begrijp je? Nee, hoeft ook niet. Ik lul maar wat. Warme lucht. *(het is even stil)* Als ik nerveus ben, begin ik altijd te ratelen. Vlucht in woorden. Probeer grappig te zijn. Breek het ijs met een kwinkslag. Maar 't breekt nog niet zo erg. Op de brommer lulde je anders als een gieter. *(kijkt hem aan)* Hee! Je bent toch niet écht in de war omdat dit geen onbewoonbaar verklaard krot is?

JOHN : Nou...

POLLY : Méén je niet.

JOHN : Je zegt dat we een laantje door moeten en dan is 't goddomme een oprijlaan!

POLLY : Wat is 't verschil?

JOHN : Wat is 't verschil? Alsof ik een meid versier en ik rij een laantje af en ik sta voor Paleis Soestdijk en ze zegt: "Hier woont me moeder!" Sta je toch even te

kijken. Ik had helemaal niet gedacht dat je van sjiekenstijn was.

POLLY : Nee?

JOHN : Nee!

POLLY : Prima. Vind ik góéd. Komt door dit soort kleertjes. Niet meer klassebepaald.

Weet je: vorig jaar op wintersport, in Gstaad, stond ik in de lift met Farah Diba en de kapster van 't hotel. We waren niet uit elkaar te houden. Behalve dan dat de kapster d'r verreweg 't beste uitzag. Vind ik góéd.

JOHN : Wat is precies de bedoeling?

POLLY : Is toch goed?

JOHN : Wat is precies de bedoeling?

POLLY : Nou ja zeg!

JOHN : Zou 't wel graag willen weten.

POLLY : Wat doe je wantrouwig opeens? Je discrimineert toch niet, hè? Omdat hier voor een paar stuiver aan hoogpolig tapijt ligt? Ik ben niet hoogpolig hoor. Nou ja, misschien een beetje hoogpolig, maar daaronder: gewoon de kale vloer.

JOHN : *(langzaam)* Wat is precies de bedoeling?

POLLY : Een beetje gezellig, weet je wel. Menselijk contact. Dat soort werk. Moet toch kunnen? *(iets scherper)* Nou, wat is er mis?

(het is even stil)

JOHN : Woon je hier alleen?

POLLY : Is dat soms verboden?

JOHN : Niet getrouwd?

POLLY : Niet méér.

JOHN : Hm.

POLLY : Niet mijn schuld hoor, dit huis. M'n ex-man heeft erg veel geld. Ik ook trouwens, maar da's dan weer de schuld van mijn vader. Zou je niet gaan zitten? Die bank bijt niet hoor, heeft ie nog nooit gedaan tenminste. Of dacht je dat kostbare Italiaanse banken in de broek van elke proletariër happen? Nee hoor. *(spreekt de bank toe)* Attenzione, questo signore è un amico. Calma te. *(tegen John)* Ik heb 'm gewaarschuwd. Ga toch zitten.

JOHN : 't Is wel goed zo.

POLLY : Je krabbelt toch niet terug, hè? In de kroeg de bink spelen, glimmen als een paasei als ik op je nauwelijks zachtzinnige avances inga. Oké, sorry, ik begon, eerlijk is eerlijk.

JOHN : Dat wou ik ook zeggen.

POLLY : Ja, ik begon, da's waar. Ik vroeg je vuur en je gaf me vuur en toen zei ik: hee, wat heb jij een mooie handen. Nou, je tilde die bos wortels op alsof ze elk moment in je gezicht konden ontploffen.

JOHN : Had 't moeten weten: raar. D'r heb nog nooit iemand iets over m'n handen gezegd.

POLLY : Wist ik. De onverwachte benadering hè. Net judo. Op 't verkeerde been zetten en dan huppekee. Bovendien dacht ik: hou 't simpel, kan moeilijk meteen beginnen over 't laatste boek van Muriel Spark, heb ik trouwens zelf nog niet gelezen. Dus zei ik: mooie handen en jij keek naar m'n borsten en verder en toen zei je, bijna automatisch, wat eigenlijk een belediging is maar ja: hee stuk, moet je iets van me drinken? waaruit ik in elk geval begreep dat je niet in je eerste meid gestikt bent. Je krabbelt toch niet terug hè?

JOHN : *(langzaam)* Wat moet je van me? Een potje rammelebam?

POLLY : Een potje wat?

JOHN : Rammelebam.

POLLY : Oh, rammelebam. Nou, daar was jij toch op uit, dacht ik. We waren nog niet 't café uit of je begon al aan me te friemelen.

JOHN : Toen wist ik nog niet... *(hij stokt)*

POLLY : Ah. Zie je wel: je discrimineert. Als ik een typiste was geweest of een van die doorgesloten studententypes, prima. Als dit een trutterig kamertje op de Prinsengracht was geweest met een cactus, een berberkleedje en een schilderijtje van Han Mes, prima. Maar oprijlaantje? Meneer knapt af. Als ik je nou beloof dat ik niks zal verklappen aan de CPN?

(het is even stil)

JOHN : Ik denk dat ik beter kan gaan. *(gaat naar de hal)*

POLLY : Hee! Dat laat je mooi uit je hoofd! Wat is er mis dan? Doe je bek dan es open!

JOHN : *(hij draait zich om)* Je bent m'n type niet.

(even stil)

POLLY : *(zachter)* Hoe weet je dat?

JOHN : Ik dacht dat je m'n type was. Maar nee, je bent m'n type niet.

POLLY : En waarom niet, opeens?

JOHN : Je doet zo zenuwachtig.

POLLY : Ah.

JOHN : In 't café deed je lekker tof. Gewoon lekker tof. Nou maak je d'r opeens zo'n heisa van.

POLLY : Ah.

JOHN : Waarom moet je nou zo'n heisa maken? Ik kreeg wel effe een tik toen ik hier binnenkwam, want ik woon dus persoonlijk wat minder, maar da's nog geen reden om Elseviers Weekblad uit je kop op te zeggen, vind je niet?

POLLY : Zo ken ik je weer.

JOHN : Bij ons op de fabriek hebben we ook een gozer die lult alsof ie met een machinegeweer schiet. Maar dat kun je dan nog volgen. Jij breit een hele rare lap als je praat, weet je dat?

POLLY : Ja.

JOHN : Valt alweer mee. Nou ja, en verder wil dat hele gedoe niet onder me pet. Je woont in een huis waar Caransa van te hoop zou lopen: wat doe je dan bij ons in café Spoorzicht? Je gaat toch niet beweren dat de jongens in jouw klasse uitgestorven zijn? Ik neem toch aan dat 't hier stikt van de binken in blauwe blazers en zegelringen vol leeuwen en tijgers en met een hoop poen waar je bang van wordt?

POLLY : O ja.

JOHN : Dus heb ik wel effe 't gevoel dat dit een voertje is. En als je 't nou gewoon rustig kon uitleggen, maar nee: zo kom je hier binnen, begin je te kakelen alsof je van de VPRO bent. Da's niet mijn idee van een toffe avond, weet je.

POLLY : Sorry.

JOHN : Oké. Andere keer beter. Ik zie je, hè. *(wil naar de hal)*

POLLY : Ik kan 't uitleggen, hoor.

JOHN : *(draait zich om)* Sorry. Effe niet. *(kijkt op horloge)* Ik speel morgen tegen

Walburgia, Walburgia 3, zaterdagmiddagcompetitie, en dat zijn beulen, dus ik moet op tijd naar me nest. *(gaat af)*

POLLY : *(rent naar de hal, emotioneel)* Maar ik wil 't uitleggen! HEE! IK KAN 'T UITLEGGEN!

JOHN : *(komt snel terug)* Oké. Maar dan wel heel snel en in 't Hollands.

POLLY : *(gaat naar kastje)* Nog een pilsje?

JOHN : Nee, effe niet.

POLLY : *(gaat verward naar de bank)* Even geen pilsje. *(gaat zitten. Het is even stil, ze bijt op haar lippen)*

JOHN : Komt er nog wat?

(even stil)

POLLY : Verdomme.

JOHN : Begint goed.

POLLY : Wat kan ik er aan doen dat ik praat zoals ik praat? Ik wéét wel dat ik hoor tot 't modieuze neurotische gajes waar God de Heer - als ie nog es omkijkt - van zou braken van ellende. Dat weet ik best. Aan de andere kant: denk jij dat je Godswonder nr. 1 bent omdat je toevallig in een fabriek werkt? Allemaal onzin. Ik ben misschien stom maar jij bent óók stom. Kun je niet even door 't gelul heen kijken? Waarom denk je dat ik zo ratel? Omdat ik een beetje bang ben. Ik zei dat ik altijd teveel praat als ik nerveus ben. Maar jij hóórt dat niet. Je kijkt alleen naar de meubeltjes. Ik ben niet meubeltjes. Ik ben... *(ze stokt, het is even stil)* Ik ben... *(even stil)* Godverdomme.

(even stil)

JOHN : 't Voorprogramma was prima, denk je, nou komt de hoofdfilm, knapt ie af. *(even stil)* Kijk, 't is vrijdag, ik kom van me werk, loonzakkertje doorzakkertje, ik heb dus wat pilsjes op en sta niet helemaal op scherp, kom je met je kont tegen me aan draaien en je ziet er tof uit, oké, denk ik: pittig wijffie, die wil even, nou, toevallig sta ik ook droog, dus daar gaan we. Kan niemand me kwalijk nemen, niet? Word ik afgezet in Huize Hollywood! Ah, denk ik, klopt

niet. Hoho. Oké, ik ben ongeschoold, ik sta aan de band bij Duiver in Diemen, 232 gulden schoon per week, oké, ik ben de laagstbetaalde lul van het land, oké, maar ik ben niet gek. Waar zit 'm de nep?

POLLY : Dit is geen nep.

JOHN : O nee? Waarom kom je dan naar Café Spoorzicht?

POLLY : Ik wou... *(ze stokt)*

JOHN : Wat wou je? Even stompedestomp met ruig arbeiderstype? Nou, ik kan je vijftig gozers leveren, kerels als bomen, gaan zo op je hoogpolige tapijtje liggen, alle vier de poten omhoog en kwispelen met hun staartje, want poen, nou!, daar doen ze een hoop voor. Ik niet, toevallig. Stom maar ja, niks aan te doen.

POLLY : Je begrijpt er niets van.

JOHN : Leg 't dan uit, mens. Ik geef je nog één kans, want Walburgia, Walburgia 3, da's geen kattenpis. Nou?

POLLY : Eh...

JOHN : Ik tel tot drie. Een twee...

POLLY : *(aarzelend)* Nou kijk... *(ze stokt)*

(in de hal rechts komt Axel op, een heer tussen 30 en 45, in elegante, smetteloze kleertjes - glas in de hand)

AXEL : Hallo.

(het is even stil)

POLLY : Mijn God, Axel. Ik dacht dat je in Londen was.

AXEL : Net terug, *(tegen John)* Hallo.

POLLY : Dat is John. Dat is Axel.

JOHN : Hallo.

(het is even stil)

POLLY : *(nervuus)* Axel is m'n ex-man. Dat wil zeggen: we zijn net aan 't scheiden.

AXEL : Ja. (*tegen John*) Beetje moeilijke financiële rompslomp, maar daar komen we wel uit. (*gaat naar kastje*) Je glas is leeg, Polly. Nog een Bacardi?

POLLY : Eh ja graag.

AXEL : Neem ik nog een whisky. John? Ah, je drinkt pils. (*hij maakt drankjes*)

(*het is even stil*)

POLLY : Je.... je zou in Londen blijven tot dinsdag.

AXEL : Charlie Ross was naar Jamaica, dus die bespreking had weinig zin. Maar je zult geen last van me hebben, dat weet je. (*brengt glas aan Polly, tegen John*) Doe maar net alsof ik er niet ben, John. (*terug naar kastje*)

POLLY : Zodra ik een flat gevonden heb ga ik weg, dat weet je.

AXEL : (*rug naar haar toe*) Tegen wie zegje dat: tegen John of tegen mij?

POLLY : Kun je niet... (*stokt*)

AXEL : (*draait om*) ... terug naar m'n kamer? Maar natuurlijk, schat. Ik kom alleen even mijn glaasje bijvullen. Regel even jullie glaasjes. Ga ik weer. Sinds wanneer ken je 'm?

POLLY : Axel...

AXEL : (*kijkt naar John*) John - 't was toch John, hè - John kijkt alsof hij van Mars gevallen is. Je kent 'm dus sinds vanavond, schat ik. (*brengt John pils*) Ja? John? Sinds vanavond?

JOHN : (*langzaam*) Klopt ja.

AXEL : Zie je wel. Dus jullie zijn nog bezig aan de verbale wederzijdse verkenning. Altijd een heel boeiende fase, vind ik, de boeiendste eigenlijk. (*terug naar kastje*)

POLLY : Axel, hou op.

AXEL : Waarom ga je niet zitten, John? Ik ben zo weer weg. Cheers. (*heft glas, drinkt*)

JOHN : Ik ga ook net weg.

AXEL : 't Is niet waar.

JOHN : Was net afscheid aan 't nemen.

AXEL : O jee. Is er iets fout gegaan, Polly?

POLLY : Bemoei je d'r niet mee.

AXEL : D'r is iets fout gegaan. Wacht ho, laat mij dat even regelen. (*naar John toe*) Ik

weet precies wat er gebeurd is. Ze begon te ratelen. Kon niet meer stoppen. Heeft ze altijd als ze nerveus is. Maakt te hoge toeren, draait dol. Moet je je echt niets van aantrekken. Hee, (*speelse stoot tegen John's arm*) ouwe reus, klopt 't of klopt 't niet?

JOHN : (*langzaam*) Jawel.

AXEL : Tuurlijk. Ken die schat als m'n binnenzak. Echt waar, niet op letten. Gewoon hup de beuk er in, zoals jullie dat noemen, geloof ik. Sigaret? (*klapt etui open*)

JOHN : Nee, dank u.

AXEL : Zeg toch je en jij en Axel. Waarom gaan jullie niet eerst over tot het intieme fysieke contact?

POLLY : Axel!

AXEL : (*tegen John*) Ik bedoel dus naar bed hè. Polly is heel leuk in bed. Als ze praat kan ze heel gespannen zijn, in bed is ze heel anders. (*tegen Polly*) Waarom ga je niet eerst met 'm naar bed?

POLLY : Ik accepteer dit echt niet meer.

AXEL : Wat?

POLLY : Jouw cynische trucs.

AXEL : Ik probeer je te helpen, schat. (*tegen John*) Ik bèn misschien een beetje cynisch, maar ik hèb een hart van goud. (*tegen Polly*) Laat 't maar rustig aan mij over. (*tegen John*) 't Is toch een prima vrouwtje? Ik kan 't weten, we zijn zeven jaar getrouwd. En niet terugschrikken van 't laklaagje, John, en van 't intellectuele gebabbel. Da's een heel warm vrouwtje. En een heel leuk vrouwtje.. Je laat dit toch niet liggen, John? (*Polly wil iets zeggen*) Polly, stil, John mag 't zeggen!

(*John gaat richting hal*)

Je gaat toch niet echt weg?

JOHN : Nou en of.

AXEL : Waarom?

JOHN : Ik dacht dat ik een hoop mafkezen kon, maar jullie zijn totaal geschift.

AXEL : (*naar John toe*) Wie niet? De laatste normale mens die ik ontmoet heb was een ouwe schapsherder in Macedonië en zelfs die dacht dat je spit genezen kon met geitenkeutels.

POLLY : *(met ingehouden, van emotie bibberende stem)* Nog één keer: je gaat nu weg, Axel, of....

AXEL : Ik ga! *(steekt hand uit naar John)* Erg prettig om je ontmoet te hebben, veel plezier en denk er om, gewoon huppekee. Ze is geen twintig meer, maar ze mag er nog best wezen.

POLLY : Hou op!

AXEL : Ik hoor 't trouwens ook van anderen. Ze heeft een hele goede naam wat dat betreft.

(Polly wendt zich met een snik af)

Een beetje bitter mag ik toch zijn, Polly. Primitief, maar waarom niet voor een keer, hè John?

JOHN : Ik ken 't effe niet volgen.

AXEL : *(streng tegen Polly)* Wat is precies de bedoeling?

JOHN : Oh, dat weet u dus ook niet.

AXEL : Nee. Ik heb geen idee. Wat is de bedoeling, Polly?

(Polly barst in snikken uit)

(scherp) Polly!

(Polly snikt)

(koel) Ah. Krijgen we dat. Sorry, schat, maar daar ben ik even niet meer voor. Jouw beurt John. Ik pas. *(hij gaat snel door de hal rechts af)*

(het is even stil. John kijkt naar de snikkende Polly)

JOHN : *(aarzelt om weg te gaan, kijkt naar de hal, kijkt terug)* Hee, kan die kraan effe dicht?

(ze blijft snikken)

Ik ga, oké? Misschien zie ik je nog wel es in café Spoorzicht, oké? De mazzel, hè. *(gaat naar de hal, blijft staan, draait zich om, aarzelt, zucht, komt terug)*
 Hou nou op, mens. Je maakt je toch niet te sappel vanwege die griezel? Zal je een paar keer gerommeld hebben, oké, ik wed dat hij ook niet brandschoon is, zal 't er echt wel naar gemaakt hebben met z'n blitse sjaaltje.

(ze snikt nog steeds)

Had dan wat gewoner gedaan! Ik vond je echt tof, weet je dat. Lekkere toffe meid. Je praatte wel een beetje als gemalen poppenstront, maar geen gelul. Gewoon tof. Ik ken een hoop meiden, die zijn een stuk minder tof dan jij. Sjanzen as de neten, maar als je niet minstens met een Porsche komt, gaat d'r geen knoop open.

(ze snikt nog steeds, iets minder)

Hee zeg. Moet je nog zo'n toestand? *(pakt haar glas)* Pak ik nog een pils, en dan maken we Schluss, oké? Jij bent nou ook niet meer in de mood voor 't betere kroelwerk. *(beetje streng)* Hee! Ik ken 't niet te laat maken, want ik mot morgen tegen Walburgia, Walburgia 3 en dat zijn killers. Dus ja of ja?

POLLY : *(zacht)* Ja.

JOHN : Wat zat d'r in?

POLLY : *(verrijst met betraande ogen, zacht)* Bacardi. Staat op de fles.

JOHN : Eindelijk een dienstmededeling die handen en voeten heb. *(zoekt)* Ja. Ba-car-di.
(ruikt aan fles) Hee, da's rum.

POLLY : Witte rum, ja.

JOHN : Waarom zeg je dat dan niet, mens? Zo. Alsjeblieft. *(brengt het haar)*

POLLY : *(nog altijd zacht, toonloos)* Dank je.

JOHN : Heb je ergens iets te roken?

POLLY : *(knikt naar doos)* Daar. in die doos.

JOHN : *(opent doos)* Nou, je hoeft hier niet om te komen van gebrek, da's wel duidelijk. *(steekt op)* Proost.

POLLY : Proost. *(het is even stil)* Het spijt me.

JOHN : Ja, 't is wel goed.

POLLY : Even van slag af.

JOHN : Nou effe geen gelul meer, oké? Even gewoon praten. Even de Elsevier in je kop dichtslaan, ja? *(leunt behaaglijk achterover)* Ander onderwerp. 't Weer. Prima weer. Beetje koud, maar niet te koud. Beetje nat, maar niet te nat. Goed voetbalweer. Kortom: goed weer. Einde weerbericht.

(het is even stil)

POLLY : Ja. Goed weer.

JOHN : Zoals je zegt. Goed weer. Kunnen we wat muziek hebben misschien?

POLLY : Oh. Ja. *(gaat naar kastje)*

JOHN : Goeie muziek graag. Niet te hard, niet te zacht. Niet teveel noten, niet te weinig noten. Gemiddelde noten, zou ik zeggen.

(Polly zet 'n plaat op, smeltende Mantovani, "Some enchanted evening". John luistert even kritisch)

Ja, da's goeie muziek.

POLLY : *(terug naar de bank)* Prima muziek.

JOHN : Goeie muziek. Nou, misschien inderdaad wel prima muziek. Hoewel, prima muziek? Meer goeie muziek.

POLLY : Goeie muziek.

JOHN : Dacht ik ook ja. Goeie muziek.

(het is even stil)

POLLY : Ik heb me vreselijk aangesteld.

JOHN : *(heft glas)* Goeie pils.

POLLY : Maar ik ben ook een beetje in de war.

JOHN : Goeie temperatuur ook. Lekker koud pilsje.

POLLY : Ik weet misschien niet zo erg wat dat is, gewoon doen.

JOHN : Warme pils, da's een braakmiddel.

POLLY : Da's ook maar een woord natuurlijk: gewoon doen.

JOHN : Hoewel, t  kouwe pils, gaat de smaak d'r af.

POLLY : Iedereen zegt dat ik in de war ben. Ben ik ook wel een beetje. Maar niet écht.

Vind ik zelf.

JOHN : Zoutje d'r bij is ook lekker. Heb je een zoutje?

POLLY : Wat je zoekt is toch gewoon iemand waar je 't een beetje goed mee hebt.

JOHN : Van die kleine krakelingen met die stukjes zout d'r op.

POLLY : Je luistert niet, h ?

JOHN : Jij toch ook niet, poppie.

POLLY : Nee.

JOHN : Geeft niet. Algemeen gelul. Net als muziek in de supermarkt. Moet je helemaal niet naar luisteren. Is d'r gewoon. Hee, beter nou?

(het is even stil)

POLLY : *(tot haar eigen verbazing)* Ja.

JOHN : Goed.

(het is even stil)

POLLY : *(met een kleine trilling in haar stem)* Je bent aardig.

JOHN : Beesten hoor.

POLLY : Je bent echt.... Sorry. Wat?

JOHN : Walburgia, Walburgia 3. Beesten.

POLLY : O ja?

JOHN : Beuken de poten onder je vandaan.

POLLY : Tss.

JOHN : Zeg dat wel. Ik speel dus centrale verdediger.

POLLY : Oh.

JOHN : Heb een vent tegenover me met een baard. Nou.

POLLY : Erg?

JOHN : Als die je een trap voor je kloten kan geven, zal ie 't niet laten.